

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1570/2025
28.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ане Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр.238/23 од 29.01.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 612/25 од 04.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ане Јовановић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр.238/23 од 29.01.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 612/25 од 04.09.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К.бр.238/23 од 29.01.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од седам месеци, за коју је одређено да ће је издржавати у просторијама у којима станује, са електронским надзором и на новчану казну у износу од 120.000,00 динара. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка а оштећена је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 612/25 од 04.09.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ОЈТ у Ваљеву и браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр.238/23 од 29.01.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Ана Јовановић, због повреде закона из

члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, али из образложења захтева произилази да га суштински подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева суштински указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП наводећи да је окривљени оглашен кривим за кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, а како је након извршења кривичног дела дошло до измена Кривичног законика, суд је требало да примени члан 5. став 2. КЗ и примени закон који је најблажи за учиниоца кривичног дела.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени АА је кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ извршио у току прве половине 2013. године закључно са 12.06.2013. године. У време извршења предметног кривичног дела примењивао се Кривични законик („Сл.гласник РС“, број 72/09), којим је за кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ прописана казна затвора у трајању од две до десет година и новчана казна. Након тога, мењан је Кривични законик („Сл. гласник РС“, број 35/19) и то 01.12.2019. године, али се нису мењале одредбе за наведено кривично дело, с тим што је одредбом члана 66. наведеног закона прописано да се за кривична дела за која се може изрећи казна затвора у трајању од осам година или тежа казна не може изрећи условна осуда, за разлику од Кривичног законика („Сл.гласник РС“, број 72/09), којим је чланом 66 предвиђено да за кривична дела за која се може изрећи казна затвора у трајању од десет година или тежа казна не може се изрећи условна осуда.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да из списка предмета произилази да је окривљени правноснажном пресудом осуђен на казну затвора у трајању од седам месеци, за коју је одређено да ће је издржавати у просторијама у којима станује очигледно је да је у односу на окривљеног правилно примењен Кривични законик који је важио у време извршења кривичног дела („Службени гласник РС“, број 72/09), јер касније измене Кривичног законика нису биле повољније по окривљеног.

Стога су, од стране овога суда, оцењени као неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2)

ЗКП, обзиром да је на окривљеног очигледно примењен најблажи закон, а у конкретном случају то је закон који је важио у време извршења кривичног дела.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је у осталом делу недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама наводима да суд није утврдио износ противправно прибављене имовинске користи, јер је окривљени осуђен да је прибавио износ у висини целокупне купопродајне цене, иако је он сувласник половине стана, па самим тим тај део купопродајне цене није могао прибавити противправно.

Поред наведеног, захтевом се наводи и да суд није дао никакво образложење о томе који је закон применио, на који начин се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, затим се наводи да се другостепени суд није осврнуо на жалбене наводе везане за обавезну примену најблажег закона, на који начин се истиче и повреда одредбе члана 460. ЗКП.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреда одредбе члана 460. ЗКП, не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ане Јовановића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић